

Ana dedim, ürəyimə yanar odlar saçıldı,
 Ana dedim, bir ürperiş hasil oldu canımda,
 Ana dedim, qarşımda bir gözəl səhnə açıldı,
 Ana dedim, fəqət onu görməz oldum yanımda.

Ana, ana!.. Bu kəlmənin vurğunuyam əzəldən,
 Onu gözəl anlatamaz düşündüyüm satırlar.
 Ana olmaz bizə hər bir “yavrum” deyən gözəldən,
 Çünki onun xilqətində ayrıca bir füsun var.

Başqa aləm yaşamadım böylə gözəl biçimdə,
 Onu kimsə gözəlliyin cüvəsində yaratmış;
 Ana, ana... çiçəkli bir fidandır ki, içimdə
 Ta əzəldən kök salaraq, ürəyimdə boy atmış.

O fidanı bəzi vaxt istiyorum çəkərək,
 Qoparayım ürəyimdən, fəqət onda varlığım
 Sızıldarkən, sanki bir səs qopub incə və titrək
 Bir lisanla söylüyor ki: – Mənə dəymə, yazığım!

Çünki səni mən bəslədim, mən böyütdüm, oxşadım,
 Söylədiyən sözlər ki var beşiyinin üstündə
 Oxuduğum türkülərin kölgəsidir, övladım!

Mənə məxsus vərəqlər var hər kitabda, hər dində.

Nə doğru söz yazıqlar ki, görməmişəm onu mən,
 Diyorlar ki, Müşfiq, xəstə bir tifildin, ananı
 Baban kimi soyuq əllər qucağına çəkərkən,
 Yalnız acı fəğanların titrədirdi hər yanı.

İndi mənə hər kəs: – Anan, baban varmı? – söyləsə,
 Diyorum ki, – qapılmadan bir xülyaya, bir hissə –
 Olan olmuş, keçən keçmiş, indi məni yaşadan
 Bir müqəddəs, bir səmimi əməlim var, tapdığım.

İnandığım bir qiblə var, o da hər gün, hər zaman
Yorulmayan qollarımla, düşünərək yaptığım
Bir aləmdir, bir aləm ki, səmaları qıpqızıl,
Yüksəkləri, alçaqları, fəzaları qıpqızıl!